

denne Art ligger for, da stemmer for Forslaget, i alt Fald i Principet, idet jeg gjentager, at jeg ligesom min ærede Nabo tilhøre Winther ikke vil være med til at fastslaa Procenten, og med min ærede Nabo tilvenstre (Th. Nielsen) er enig i, at man paa denne Maade vilde gjøre Finantsloven til et Normalbudget, hvad jeg mindst af Alle skal være med til. Men som sagt, det kan ændres til 3die Behandling, og jeg haaber, at det vil ske. Hvad jeg saa til Syvende og sidst vil gjøre overfor denne Lov, forbeholder jeg mig at tage Beslutning om. Jeg skal ikke negte, at jeg er bleven skuffet i mine Forventninger, idet jeg havde tænkt mig ganske anderledes Nedsettelse, end der nu er vedtagne og fra Først af foreslaaede. Jeg har ikke villet indlade mig paa at stille Forslag, idet jeg kunde sige mig selv i Forveien, at det ikke kunde nytte noget, men ligesom min ærede Nabo tilhøre er jeg meget utilfreds med, at man ikke fuldstændig har ophævet Krigstoldskatten, ikke at tale om, at man ikke aldeles har ophævet eller i det Mindste i meget betydelig Grad nedsat Tolden paa flere Artikler, med Hensyn til hvilke jeg aldeles ikke kan komme bort fra, at de for en stor Del af Befolkningen ere Nødvendighedsartikler. Men, som sagt, jeg forbeholder mig at tage Beslutning derom til tredje Behandling, idet det ikke er mig klart i Dag, om jeg ikke vil anse det, der kan opnaas gennem denne Lov, for at være af en saadan Betydning, at man bør stemme for Loven. Hvad Regjeringen vil gjøre paa dens senere Vandring, maa være dennes Sag. Jeg er enig med det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, om, at vi ikke kunne gjøre os stort Haab om, selv om vi vare meget vel fornøiede med Loven, som den nu foreligger, at der vil komme Noget ud af den, og jeg er ligesom det ærede Medlem meget forundret over, at den ærede Finantsminister, som ellers i tidligere Tider har været meget fast og klar i sin Optræden og som pleier at sige ren Bested paa de Ting, hvormed han har at gjøre, under denne Sags Behandling har omgivet sig med en vis Dunkelhed, saa at det har været aldeles umuligt at vide, hvad han i Virkeligheden vilde. Den ærede Minister maa naturligvis vide, hvorfor han gjør det, men det forekommer mig, at det vilde være rigtigst at sige ren Bested. Det kan jeg og det kan jeg ikke, thi det er besynderligt at lade et Lovforslag som dette gaa over til det andet Thing, uden at vi have faaet at vide, hvad Finantsministeren i Virkeligheden vil. Jeg kunde ligesom det ærede Medlem have ønsket at faae det at vide, men den ærede Finantsminister har vel, som sagt, sine Grunde, hvorfor han har stillet sig paa denne Maade. Jeg stemmer altsaa i Dag for det foreliggende Ændringsforslag, navnlig dets Princip, i Haab om, at det til tredje Behandling vil blive ændret saaledes, at Procenten tages bort, og at det bliver overladt til Finantsloven at bestemme, med hvilken Procent Indkomstskatten skal ud-

redes. Det var dette Par Ord, som jeg har anset det for nødvendigt at fremsætte, idet jeg veed, at mange af mine Venner ikke samstemme med mig i dette Spørgsmaal, ikke i Principet, thi deri ere ganske vist de Fleste enige med mig, men i Motiveringen, idet de mene, at det er tidsnok, naar vi have faaet Indrømmelser paa de Punkter, hvor vi ønske det, da at bevilge Ministeren Penge til Dækning. Det kan være, at de have Ret, men naar Spørgsmaalet ligger for, forekommer det mig, at man lige saa godt kan vende det om og sige, at vi her kunne gaa ind paa Principet. Vi have da vist vor Beredvillighed, til at gaa denne Vej, og saa kan det ikke bebreides os, at vi først vilde have vore Reforme satte igjennem, og at vi lade Finantsministeren staa tvøvlende om, hvorvidt han vil faae Pengene til at udfylde Hullerne med. En saadan Behreidelse vil jeg ikke skal ramme mig, og derfor har jeg isfor stemt, som jeg gjorde, ligesom jeg ogsaa i Mar. vil stemme for det foreliggende Forslag.

Finantsministeren: Jeg skal holde mig meget strengt til den Sag, som her foreligger, og efterat jeg to Gange har udtalt mig om det hele finantielle Udgangspunkt for Lovforslaget og Betingelserne for dette Udgangspunkts Fravigelse, er det en Selvsølge, at jeg kan satte mig overordentlig kort nu. Jeg er overbevist om, at det ærede Udvalg ikke kan være af den Mening, at nærværende Lovforslag kunde blive, til Lov i den Skikkelse, hvori det foreligger, uden nogensomhelst Bestemmelse om Maaden, hvorpaa den særdeles betydelige Nedgang, som nu er foreløbig vedtagen, skulde erstattes. Jeg er aldeles overbevist om, at det ærede Udvalg maa kjende saa meget til vor finantielle Tilstand, at det indser, at det vil være umuligt. Naar nu, den ærede Ordfører siger, at det er ikke Udvalgets Sag at gjøre Forslag om denne Nedgangs Dækning, men at det derimod vel har været Udvalgets Sag at antyde, paa hvilken Maade, i hvilken Retning Finantsministeren skulde søge Dækning, saa er det aldeles inkonsekvent. Et af To mine Derrer! Enten er det ærede Udvalg ogsaa aldeles uberettiget til at vide, at der eksisterer Andet i Verden end Toldafgifter, og saa har det ikke Lov til at tænke paa eller tale om Andet end Toldafgifter, eller ogsaa er det berettiget og forpligtet eller opfordret til at betænke, at der er ogsaa andre Afgifter, iat der er direkte Afgifter og at gennem dem kan Erstatning for den Nedgang, som her foreslaas, tilveiebringes. Men saa maa Udvalget aabenbart ogsaa være berettiget og opfordret til efter foregaaende Overveielse at stille de Forslag, hvorved den foreslaaede Nedgang kunde faae sin nødvendige Dækning. Kun paa denne Maade kan der komme den fornødne Ligevægt i Bedømmelsen af, hvad der vindes og tabes, hvad der paa den ene Side vindes ved at blive frit for den Byrde, som Udvalget for e-